

Krahviiherra ütles: „Anna seie!“ — firjotas pliatsi pulgaga senna alla — l. r. 19, 16. — „Wi ta kätte, ja üttele temmale, et minna ei karda; agga kui ta edaspidi teistele ka tahhab surmatunni wäljarehkendada, siis annan minna temmale korteri wangihone keldris!“ —

Ramat sai mehhe kätte. Ta wöttis Taweti laulo ramato ülles, lugges: „Sinno kâ on keik mo aeg!“

Kui nüüd sinnule peaks üks kewwade aego üttelema: „Kule, sinna ellad agga weel 3 aastat; kuffulind laulis kolm korda sinno kôhta!“ — siis üttele temmale: „Sinna olled üks jölle inimene! Eks sa ei tea, mis Taweti lauloramatus 19, 16 — seisab: „Sinno kâ on keik mo aeg!“ —

S.

üks Rootsuma passuna wâemosikant nägigi, et soâ lahængus hawatud lippokandja langes hobbose seljast mahha, ja et waenlased kippusid temma pole, lippe temma kâest ärrawõtma.

Kui wâlk aias liggi, wöttis lippopu kätte, ja sõitis tuhhat nelja omma tullise hobbose seljas eddasi ühhe mäefingo pole.

Waenlased saakaupa temma tagga, temma üks ees! Korruga kargas temma hobbone püsti ülles, — tearro otsas: süggaw metsajõggi aiab omma kôhhisewad laened wolates eddasi!

Jggalt poolt lendawad waenlased liggi, karjuwad jubba kâugelt: „Urrah, lip on kâ!“ —

Wapper passuna mosikant ütles sure heâlega: „Odage!“ — hûdis kord: „Nita Jummal!“ — lûi terrawa kannustega mollemailt poliit hobbose külge. Hobbone kui nool üllewelt kõrgelt mahha jôkke! —